

„Când cineva iubește cu adevărat, nu mai vede în celălalt un evreu sau un arab”

Jorge Barroso s-a născut în Barcelona cu 28 de ani în urmă. A studiat filologie clasică. Locuiește în Ierusalim, oraș în care s-a mutat acum trei ani pentru a urma un curs de greacă veche. L-am rugat să ne explice cum trăiește actuala situație de conflict armat în Țara Sfântă.

23.01.2024

Poți să te prezinți, Jorge?

Sunt un tânăr care s-a născut în Barcelona în 1995; am învățat la școala La Farga din Sant Cugat del Vallés și am început să studiez filologie clasică în Barcelona. După două cursuri la Universitatea din Barcelona m-am mutat în Santiago de Compostela ca să îmi termin studiile. Acolo am locuit în Colegio Mayor la Estila, unde am petrecut câțiva ani foarte buni, aproape cinci. La doi ani după ce am terminat, a apărut posibilitatea de a urma un masterat în greacă veche la Institutul Polis, instituție academică din Ierusalim în care se lucrează cu ideea principală de a studia limbi antice ca limbi vii. Mulțumită lui Dumnezeu, am putut să rămân aici încă doi ani. Acesta este al treilea an al meu în Ierusalim.

Cum a fost sosirea în Ierusalim?

Am ajuns în Ierusalim în 3 octombrie 2021, era duminică. Atunci, încă mai erau restricții din cauza COVID, așa că am rămas în casă până când am primit un e-mail din partea autorităților sanitare din Israel care confirma că testul PCR pe care l-am făcut în aeroport, imediat după aterizare, a ieșit negativ. A fost destul de rapid și am putut să merg la Misă în aceeași seară. Aceasta a fost prima mea experiență în afara casei mele din Ierusalim.

Care este actuala ta activitate profesională?

Acum sunt profesor de greacă veche și grafic designer la institutul la care am studiat, Institutul Polis. În esență, predau greacă veche și editez vizual cărțile de limbi străine pe care le publicăm. Îmi place mult, mai ales să predau cursul de greacă. Specific acestui institut est că predăm limbi antice ca și cum ar fi o limbă

modernă, adică vorbim în greacă veche în clasă și uneori și pe coridoare.

Ai un canal de Youtube unde citești. Această pasiune pentru cărți te ajută și în acest timp de război?

Da, cu siguranță, deși nu este singurul lucru care ajută. Cărțile au, cred, o putere egală sau superioară oricărei activități de divertisment, și mai mult, ne fac superiori în orice aspect. Citind cărți, în afară de faptul că ne îmbogățim vocabularul și limbajul, dobândim disciplină, răbdare (atât de necesară azi), capacitate de concentrare și, bineînțeles, ne creștem capacitatea cognitivă, înțelepciunea, abilitățile sociale și mult mai mult.... Cititul ne dă totul, și ne distrează! Am început „Frases&Libros” (*Fraze și cărți*) în data de 1 octombrie, înainte de începerea războiului, și acest lucru

m-a ținut destul de ocupat mental în primele zile.

Ce ne poți spune despre cum să trăiești mesajul Sfântului Josemaría în Țara Sfântă, unde conviețuiesc creștini, evrei, musulmani?

Sfântul Josemaría a vorbit mult despre dragostea pentru libertate, despre îmbrățișarea tuturor fără diferențe; ceva foarte evanghelic, bineînțeles. În casa mea locuiesc cu persoane diferite; ceva foarte evanghelic, bineînțeles. În casa mea locuiesc cu unii care sunt aici de 30 de ani, și îi văd acum încorporați organic în societate, au prieteni evrei și arabi. Eu, deoarece sunt aici de mai puțin timp, am mai puțină experiență, dar chiar și așa am putut să fiu martor la unele celebrări frumoase cu persoane de alte religii; de asemenea, datorită unei echipe de fotbal din care fac parte, pot să văd

cu propriii mei ochi evrei și arabi jucând împreună, fără probleme. Când cineva iubește cu adevărat, nu mai vede în celălalt un evreu sau un arab, vede doar un prieten pe care îl iubește. Așa că unul dintre elementele care ajută într-o conviețuire este ceva repetat mult de către Sfântul Josemaría și de actualul prelat al Opus Dei: prietenia adevărată, dragostea dezinteresată pentru orice tip de persoane. După părerea mea – poate că mă înșel -, prietenia este una dintre forțele cele mai puternice care există. Dragostea ajunge oriunde. Așa că, iartă-mi jocul de cuvinte, este nevoie de o „cruciadă” de prietenie; dar în întreaga lume, nu doar aici.

Cum se poate avea grijă de persoanele din Opus Dei în aceste momente? Poate că sunt persoane refugiate sau în zone de conflict major... Cum faceți să ajungă la ele

dragostea familiei în situații atât de dificile?

Încercăm să avem grijă de toți cu cea mai mare normalitate posibilă, dar este adevărat că unii din Lucrare (arabi) nu au vrut să iasă din casele lor la începutul războiului, de teamă. Așa că am luat legătura cu ei prin telefon sau prin alte mijloace de comunicare. În nordul țării nu avem un centru, așa că în mod normal avem grijă de persoanele de acolo din Ierusalim. La fiecare sfârșit de săptămână, un preot și de multe ori un laic merg la Haifa sau la Nazaret cu mașina, pentru a vizita familiile și prietenii.

Și în timpul războiului?

Da, inclusiv la primul sfârșit de săptămână de război au fost acolo. Adevărul e că îi admir foarte mult pe cei care călătoresc în nord. Dar ei spun că s-au obișnuit să trăiască așa și că nu se va întâmpla nimic. Și,

mulțumesc lui Dumnezeu, nu li s-a întâmplat nimic. Și, desigur, suntem preocupați ca ei să fie la adăpost de bombardamente, ca apropiații să fie bine etc.

Și între cei care trăim în casă, încercăm să nu vorbim prea mult despre subiectul acesta, pentru că încercăm să îi facem pe ceilalți să se simtă bine, mai ales pe cei care sunt mai puțin obișnuiți sau care au prieteni implicați în război. Încercăm să fim pozitivi și să vedem lucrurile cu viziune supranaturală (cum ne-a spus Prelatul) și, datorită rugăciunilor voastre, am reușit. La începutul războiului, unul dintre rezidenții casei, care nu face parte din Lucrare, a spus: „mă bucur că locuiesc cu voi în această casă și nu sunt în altă parte”. Încă o dată, se demonstrează că atmosfera de familie, plină de dragoste, este cea mai bună pentru sănătatea mentală, spirituală și fizică.

Ne poți spune ceva despre centrul de traducere Saxum menținut de către credincioși, colaboratori și prieteni ai Opus Dei, în Țara Sfântă? Este activ acum?

Activitățile cu pelerini prevăzute până la sfârșitul anului au fost anulate. Următoarele activități vor depinde de evoluția conflictului și de momentul în care liniile aeriene străine își vor relua zborurile. Și Centrul pentru Vizitatori Saxum a fost închis temporar pentru că nu sunt pelerini; dar se va redeschide. Este un centru în care se promovează dialogul și se simte interesul pentru creștinism și din partea necreștinilor, și unde se demonstrează că există mulți oameni care iubesc conviețuirea și pacea.

Mijloacele de comunicare transmit continuu știri despre conflict, dar să-l trăiești în teren e foarte

diferit. Ce mesaj transmiți celor care văd conflictul pe un ecran?

Le-aș spune multe lucruri... În primul rând, că a eticheta pe unii și pe alții nu contribuie la pace în niciun conflict în general. Am impresia că azi „a eticheta” este sinonim cu „a pune în tabere opuse!”, și este dificil să rezolvi conflicte în acest mod. Și, în al doilea rând, trebuie să avem încredere în Dumnezeu, noi care suntem fiii lui iubiți; să înecăm răul într-o abundență de bine; să umplem ziua de acte de răscumpărare; să-l împăcăm pe Dumnezeu cu sfințenia noastră. Poate că asta e „teologie de cartier”, dar inima lui Dumnezeu Tatăl suferă – mai mult decât noi -, văzând cum fiii lui se distrug între ei.

Ne-ai putea da un motiv de speranță pentru pace și o valoare bună, pozitivă a Țării Sfinte pentru

a nu vedea zona doar ca pe o enclavă de violență?

Bineînțeles, Țara Sfântă este un loc în care credința este ceva palpabil, mai ales în Ierusalim. În fiecare an, sute de mii de persoane călătoresc pentru a se întâlni cu Isus care trăiește. Doar Dumnezeu știe câte persoane s-au întâlnit față în față cu Isus - și eu am fost martorul unora – sau câte persoane s-au întors la Tatăl ca fiul rătăcitor. Și cei care vor veni. Mulți, mulți oameni călătoresc în Țara Sfântă, oameni din toată lumea. De multe ori am avut prilejul că merg la Misă pe Calvar și să mă alătur grupurilor de pelerini care celebrează Misa în propria limbă. Mă mișcă să asist la aceste Mise în toate limbile și să văd oameni atât de diferiți îmbrățișând aceeași dragoste pentru Dumnezeu. Acum m-am „obișnuit”, într-o anumită măsură, să asist la Misa de pe Calvar, și uneori privesc discret persoanele care mă

înconjoară, și realmente văd cum Domnul acționează în ele. „Nu s-a scurtat brațul lui Dumnezeu”, cum obișnuia să spună Sfântul Josemaría, citând un pasaj din Biblie; și azi sunt miracole, încă mai sunt miracole pe pământul Lui. În sfârșit, popoarele care trăiesc în această zonă – oamenii obișnuiți de aici – au valori care mă impresionează mult și pe care trebuie să le învățăm: dragostea și devotamentul pentru familie, și o înaltă valoare a onoarei, atât individuală, cât și colectivă.

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/cand-cineva-iubeste-cu-adevarat-nu-mai-vede-in-celalalt-un-evreu-sau-un-arab/>
(26.03.2025)